

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **obec T.,** zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Praha 4, Za Zelenou liškou 967, proti žalovanému: **Český báňský úřad,** se sídlem Praha 1, Kozí 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2006, č. j. 5 Ca 155/2004 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Na základě čl. II. bodu 1 a čl. IV zákona č. 150/2003 Sb., kterým se mění zákon č. 290/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení působící v oblasti tělovýchovy a sportu a některé další zákony (dále jen „zákon č. 150/2003 Sb.“) vydal žalovaný společnosti O., a.s. potvrzení ze dne 14. 10. 2003, zn. 3579/03, o tom, že uvedená společnost má v centrální evidenci žalovaného zaevidován dobývací prostor T. Žalobce měl za to, že uvedené potvrzení je v materiálním smyslu správním rozhodnutím, které zasahuje do jeho právní sféry, a mělo být tudíž vydáno ve správním řízení, jehož měl být žalobce účastníkem. Z těchto důvodů brojil žalobce proti uvedenému potvrzení žalovaného podáním označeným jako „rozklad“. Předseda Českého báňského úřadu žalobci přípisem ze dne 1. 7. 2004, zn. 2332/04, sdělil, že toto potvrzení za správní rozhodnutí, jímž by bylo rozhodováno o právech, resp. právem chráněných zájmech osob, nepovažuje.

Žalobce napadl uvedené úkony žalovaného dne 3. 8. 2004 žalobou u Městského soudu v Praze, kterou městský soud odmítl usnesením ze dne 23. 2. 2006, č. j. 5 Ca 155/2004 - 49, přičemž své rozhodnutí odůvodnil následujícím způsobem:

Městský soud konstatoval, že čl. IV zákona č. 150/2003 Sb., je přechodným ustanovením k novele zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“) zakládajícím subjektu, jemuž byl podle dosavadních právních předpisů stanoven dobývací prostor nacházející se na pozemku státu, právo, aby s ním ten, kdo s pozemkem státu hospodaří, nebo jej spravuje, uzavřel dohodu o pronájmu pozemku na dobu předpokládaného dobývání ložiska nebo kupní smlouvu o prodeji pozemku, přičemž toto právo bylo možné uplatnit nejpozději do dne 30. 10. 2003. Potvrzení Českého báňského úřadu, které mělo být k žádosti doloženo, nezakládá podle názoru městského soudu žadateli o uzavření předmětné smlouvy ani jinému subjektu nová práva či povinnosti, nýbrž pouze deklaruje, že žadateli byl stanoven dobývací prostor. Z podmínek stanovených ve zmiňovaném přechodném ustanovení, podle nichž Český báňský úřad nevydá potvrzení k pozemku v dobývacích prostorech, kde probíhá nebo má probíhat pouze hlubinná těžba, jestliže požadovaný pozemek již nemůže být hornickou činností ohrožen, nebo v těch případech, kdy na požadovaném pozemku byla již těžba ukončena, podle městského soudu vyplývá, že toto potvrzení současně osvědčuje z hlediska těchto podmínek faktický stav, který existuje v době vydání potvrzení.

Předmětné potvrzení tedy není rozhodnutím, jímž by se ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva osob a o němž by mělo být vedeno správní řízení podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pro vydání tohoto potvrzení, které pouze osvědčovalo existující právní a faktický stav, mohla být přiměřeně použita pouze ustanovení správního řádu o základních pravidlech řízení, neboť se dle ust. § 3 odst. 5 správního řádu vztahovala i na opatření správního orgánu, která neměla povahu správního rozhodnutí. Právě s ohledem na základní procesní zásady ve správním řízení dospěl městský soud k závěru, že žalovaný by musel vydat správní rozhodnutí pouze v případě, že by o žádosti o vydání předmětného potvrzení rozhodl negativně. Ani v takovém případě by však žalobce nebyl účastníkem tohoto správního řízení.

Městský soud v Praze tedy s ohledem na ust. § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. žalobu odmítl dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou, neboť směřovala proti úkonu správního orgánu, který není rozhodnutím.

Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení městského soudu včasnou kasační stížností. Stěžovatel podřadil důvody své kasační stížnosti pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., podle obsahu kasační stížnosti se však jedná o důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby.

Podle stěžovatele by byl úsudek městského soudu správný pouze v případě, že by obsahem předmětného potvrzení bylo výhradně osvědčení již existující právní skutečnosti, tedy toho, že žadateli byl v minulosti v dané lokalitě stanoven dobývací prostor. Základní problém je ovšem v tom, že žalovaný nesmí podle citovaných ustanovení vydat potvrzení k některým pozemkům, u nichž probíhá toliko hlubinná těžba, jestliže daný pozemek již nemůže být hornickou činností ohrožen, případně tam, kde již těžba skončila. Žalovanému je tedy ke zjištění těchto skutečností třeba vést rozhodovací proces, nejedná se o pouhé potvrzení existujícího stavu. Na základě spolehlivě zjištěného skutkového

stavu musí žalovaný rozhodnout, na které státní pozemky může být potvrzení vydáno a na které nikoliv. Právo na uzavření výše uvedených smluv pak vzniká pouze u těch státních pozemků, na které bylo uvedené potvrzení vydáno.

Stěžovatel měl tedy za to, že vydání potvrzení zasáhlo do práv žadatele jakož i osob disponujících státními pozemky v daném dobývacím prostoru. Byť se v daném případě jedná o velmi nekvalitní, formulačně pochybnou právní úpravu vzniklou cestou poslaneckého pozměňovacího návrhu, jejím smyslem není pouze osvědčit existující právní stav, ale zajistit, aby osoba provádějící těžbu nabyla práva k pozemkům státu. Potvrzení žalovaného je ve skutečnosti meritorním rozhodnutím o tom, které pozemky lze takto nabýt a které nikoliv. Od toho se odvíjí i povinnosti subjektů, které s těmito pozemky hospodaří, včetně stěžovatele. Žalovaný však uvedené skutečnosti nezkoumal a v rozporu s citovaným ustanovením vydal zákonné potvrzení na celý dobývací prostor. Úvaha soudu je tedy povrchní a zjednodušující, soud se s argumentací stěžovatele nevypořádal.

Městský soud se rovněž nezabýval argumentací stěžovatele uvedenou již v žalobě, podle níž ustanovení § 20 horního zákona, které upravuje vydání obdobného potvrzení pro případy, kdy je dobývací prostor stanoven již za účinnosti zákona č. 150/2003 Sb., ani citované přechodné ustanovení, není zmíněno v ustanovení § 41 horního zákona, které taxativně určuje případy, kdy se na rozhodování podle tohoto zákona nepoužije správní řád. Při vydání potvrzení měl tedy žalovaný podle názoru stěžovatele postupovat podle správního řádu, neboť rozhodoval o právech a povinnostech státu, osob spravujících státní majetek nebo s ním hospodařících i těžebních organizací. Tomu odpovídá i potřeba přezkumu postupu žalovaného i samotného potvrzení, tedy možnost uplatnění řádných opravných prostředků ve správním řízení. Městský soud tyto závěry stěžovatele nevyvrátil, pouze setrval na svém podle názoru stěžovatele zcela mylném závěru, že šlo v daném případě o neformální akt ve smyslu ust. § 3 odst. 5 správního řádu a že rozhodnutím ve správním řízení by bylo pouze zamítnutí žádosti o vydání potvrzení. V průběhu řízení nelze předjímat jeho výsledek, stěžovatel měl být v každém případě účastníkem tohoto řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné, přičemž odkázal na své vyjádření k žalobě a uvedl, že předmětné potvrzení nezakládá žadateli o uzavření smlouvy ani jinému subjektu nová práva či povinnosti, ale pouze deklaruje, že žadateli byl podle dosavadních právních předpisů stanoven dobývací prostor.

Kasační stížnost není důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil takto:

V předmětné věci je rozhodnou otázkou, zda potvrzení žalovaného vydané dle čl. II bodu č. 3 zákona č. 206/2002 Sb., ve znění čl. II bodu č.1 zákona č. 150/2003 Sb. a dle čl. IV zákona č. 150/2003 Sb. je z materiálního hlediska osvědčením nebo správním rozhodnutím, ať již konstitutivní nebo deklaratorní povahy. Na straně jedné totiž soudní řád správní řadí pod legislativní zkratku „rozhodnutí“ dle ust. § 65 s. ř. s. takové úkony správního orgánu, kterými se zakládají mění, ruší, ale také závazně určují práva a povinnosti osob, a proti konstitutivnímu či deklaratornímu správnímu rozhodnutí lze tudíž brojit žalobou dle ust. § 65 a násl. s. ř. s., na straně druhé ustanovení § 79 s. ř. s. připouští, aby se subjekty dotčené nečinností správního orgánu domáhaly žalobou dle ust. § 79 a násl. s. ř. s. vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Osvědčení je tedy jedním z úkonů správního orgánu, které nelze považovat za rozhodnutí dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Obdobně správní řád účinný

v době vydání předmětného potvrzení se v plném rozsahu vztahoval pouze na řízení, v němž se v oblasti veřejné správy rozhodovalo o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech osob (§ 1 správního řádu). Jak již konstatoval městský soud, jiné úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími, konkrétně osvědčení, posudky, vyjádření, doporučení a jiná podobná opatření, správní řád zmiňoval pouze v ust. § 3 odst. 5 a předpokládal přiměřené použití toliko základních pravidel řízení pro postup správních orgánů při vydávání těchto opatření. Nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb. účinný od 1. 1. 2006) již zcela zřetelně rozlišuje mezi správní rozhodnutím, včetně rozhodnutí deklaratorního, na straně jedné (§ 67 odst. 1) a osvědčením na straně druhé (§ 154 a násl.) a stanoví postup správního orgánu při vydávání osvědčení.

Pojem osvědčení ovšem nový správní řád ani soudní řád správní nedefinují, právní teorie jím rozumí takové úkony správního orgánu, jimiž se osvědčují (potvrzují) skutečnosti, které jsou v osvědčení uvedeny, a to jak skutečnosti právní, tak i skutkové (viz např. Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková V., Šolín, M.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 185; Hendrych D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 6. vydání, Praha: C. H. Beck, 2006, s. 267). Uvedené prameny shodně uvádějí, že osvědčení je velmi blízké deklaratorním správním rozhodnutím, přičemž o osvědčovaných skutečnostech by nemělo být pochybností nebo sporu, mělo by se jednat o skutečnosti úředně zřejmé. Jak ovšem konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2006, č. j. 1 Ans 8/2005 - 165, publikovaném pod č. 981/2006 Sb. NSS, uvedenou teoretickou úvahu nelze absolutizovat. To vyplývá již ze skutečnosti, že osvědčení je veřejnou listinou, tedy důkazem, pro nějž sice platí presumpce správnosti, lze ji však vyvrátit důkazem opaku (§ 53 odst. 3 nového správního řádu, § 134 o. s. ř.). Důležitým rozlišovacím kritériem je tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu především skutečnost, že deklaratorním správním rozhodnutím se práva a povinnosti osob určují závazně (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), pravomocné správní rozhodnutí je vždy závazné pro účastníky daného správního řízení, pro správní orgány, případně i pro další osoby v rozsahu stanoveném zákonem (§ 73 odst. 2 nového správního řádu). Naproti tomu osvědčení, jak již vyplývá z výše uvedeného výkladu, je pouze důkazním prostředkem, nikoli závazným správním aktem, a právě z tohoto důvodu o něm není třeba rozhodovat ve správním řízení a nejsou proti němu tudíž přípustné opravné prostředky. Vedle podnětu ke zrušení osvědčení postupem dle ust. § 156 odst. 2 nového správního řádu se lze proti osvědčení bránit, jak již bylo řečeno, právě důkazem opaku. Z tohoto hlediska má tedy zákonodárce v některých případech volbu, zda založí pravomoc správního orgánu rozhodovat o existenci určitého práva formou deklaratorního rozhodnutí vydaného ve správním řízení, anebo zda bude uplatnění takového práva podmiňovat předložením osvědčení o skutečnostech, které jsou pro existenci takového práva rozhodné, takové osvědčení pak ovšem nemůže mít závaznou povahu.

Tyto obecné zásady je třeba uplatnit i při výkladu citovaných ustanovení zákona č. 150/2003 Sb. Nejvyšší správní soud dává za pravdu stěžovateli v tom ohledu, že jde o právní úpravu mimořádně nekvalitní a rozpornou a že tudíž její interpretace je obtížná. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je však třeba vycházet především ze smyslu a účelu této úpravy, jímž bylo umožnit těžebním organizacím plné využití dobývacího prostoru, který jim byl v minulosti stanoven a který se nachází na pozemcích státu. V tomto ohledu první věta článku IV zákona č. 150/2003 Sb. (a obdobně čl. II bod č. 3 zákona č. 206/2002 Sb., ve znění čl. II bodu č. 1 zákona č. 150/2003 Sb.) jednoznačně konstatuje, že subjektu, kterému byl stanoven podle dosavadních právních předpisů dobývací prostor nacházející se na pozemku ve vlastnictví státu, vzniká vůči státu nebo vůči právnické osobě, která s pozemkem státu hospodaří nebo jej má ve správě, právo na uzavření dohody o pronájmu

pozemku na dobu předpokládaného dobývání ložiska nebo na uzavření kupní smlouvy o prodeji pozemku. Z dikce první věty tohoto ustanovení tedy vyplývá, že právo a tomu odpovídající povinnost zde zakládá přímo zákon a váže je na splnění zde uvedených podmínek, tedy na stanovení dobývacího prostoru podle dosavadních právních předpisů na pozemku ve vlastnictví státu. S touto právní konstrukcí není v rozporu ani skutečnost, že druhá věta citovaného ustanovení upravuje prekluzívní lhůtu pro uplatnění tohoto práva (do 30. 10. 2003) a že stanoví zvláštní náležitosti právního úkonu, jímž mělo být toto právo uplatněno. Taková žádost o uzavření smlouvy má obsahovat specifikaci pozemku údaji podle katastru nemovitostí a má být doložena potvrzením Českého báňského úřadu, že žadateli byl stanoven dobývací prostor.

Až potud předmětné ustanovení výkladové problémy v uvedeném ohledu nečiní. Problematická je ovšem jeho třetí věta, upravující podmínky, za nichž Český báňský úřad předmětné potvrzení nevydá. Má tomu tak být v případech pozemků v dobývacích prostorech, kde probíhá nebo má probíhat pouze hlubinná těžba, jestliže požadovaný pozemek nemůže být hornickou činností ohrožen, nebo v těch případech, kdy na požadovaném pozemku byla již těžba ukončena. Toto ustanovení jakoby naznačovalo, co tvrdí stěžovatel, tedy že vznik práva na uzavření jedné z uvedených smluv je spojen až s vydáním předmětného potvrzení, které má také osvědčovat, že nejde o pozemek, který nemůže být v budoucnu těžbou dotčen. Takový závěr by však byl naopak v příkrém rozporu s již analyzovanou první větou citovaného ustanovení, podle níž uvedené právo vzniká při splnění zákonných podmínek *ex lege*. Tento rozpor lze podle názoru Nejvyššího správního soudu překlenout jedině zmiňovaným teleologickým výkladem. Zákonodárce zde vyjádřil svou vůli, byť se tak stalo formou legislativně nikoliv zdařilou, aby právo na uzavření smlouvy o pronájmu či koupi státního pozemku vzniklo těžebním organizacím pouze v těch případech, kdy není další využití stanoveného dobývacího prostoru na tomto pozemku vyloučeno. Jedná se tedy o další z podmínek, s jejichž splněním zákon spojuje vznik uvedeného práva, nelze z ní však usuzovat na to, že by toto právo vznikalo až vydáním předmětného potvrzení Českého báňského úřadu a že by tedy takové potvrzení bylo z materiálního hlediska konstitutivním správním rozhodnutím, jímž by se zakládalo právo těžební organizace na straně jedné a povinnost státu nebo právnické osoby hospodařící s jeho majetkem na straně druhé.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není uvedený úkon žalovaného ani deklaratorním rozhodnutím, které by zákonem založené právo těžební organizace a tomu odpovídající povinnost státu či jiné právnické osoby závazně určovalo. Tato skutečnost nevyplývá jen za samotného označení tohoto úkonu jako „potvrzení“, ale také z krátké prekluzívní lhůty, kterou zákon pro uplatnění tohoto práva formou žádosti, k níž již mělo být potvrzení přiloženo, stanovil. Z celkové dikce předmětného ustanovení jakož i z obdobného ustanovení § 20 odst. 1 horního zákona, v rozhodném znění, které podobným způsobem upravuje vznik práva na uzavření smlouvy u státních pozemků, kde je dobývací prostor stanoven již za účinnosti zákona č. 150/2003 Sb., vyplývá, že zde není místo pro vedení správního řízení, a proto zákonodárce volil v tomto případě formu osvědčení, kterým žalovaný výše uvedené skutečnosti pouze potvrzuje. Skutečnost, že žadateli byl stanoven dobývací prostor, je žalovanému známa z jeho úřední činnosti, stejně jako by mu mělo být v obvyklých případech známo, zda byla těžba na předmětném pozemku již ukončena či zda jde o hlubinně dobývané ložisko, u něhož nemůže být konkrétní pozemek těžbou ohrožen. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že druhý případ připadá v úvahu pouze u těžby ropy nebo zemního plynu vrty nebo při hlubinné těžbě některých ložisek rud. V každém případě nic nebrání tomu, aby bylo uvedené ustanovení vykládáno ústavně konformním způsobem, tedy tak, že potvrzení nepředstavuje závazné určení práva těžební organizace, ale pouze důkaz

ve formě veřejné listiny osvědčující, že byly splněny zákonné podmínky pro vznik práva na uzavření smlouvy. Povinný subjekt, tj. stát nebo jinou právnickou osobu hospodařící s jeho majetkem, tedy takové osvědčení nezavazuje a pokud by povinný subjekt dospěl k závěru, že žadatel i přes potvrzení žalovaného zákonné podmínky nesplňuje, měl by možnost uzavření smlouvy odepřít. Musel by ovšem počítat s tím, že žadatel se může domáhat uzavření smlouvy žalobou k příslušnému soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, a v takovém případě by povinný subjekt nesl důkazní břemeno k prokázání svého tvrzení, že vydané potvrzení je nesprávné a že tedy podmínky pro vznik nároku nebyly splněny.

Lze proto uzavřít, že předmětné potvrzení žalovaného je třeba považovat za osvědčení správního orgánu, nikoliv však za rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. a tudíž takovým rozhodnutím nemůže být ani přípis předsedy Českého báňského úřadu, kterým reagoval na „rozklad“ stěžovatele směřující proti tomuto potvrzení. Městský soud tak posoudil rozhodnou otázku zcela správně a postupoval v souladu se zákonem, jestliže žalobu s odkazem na ust. § 68 písm. e), § 70 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v případě odmítnutí žaloby není úkolem krajského soudu reagovat na všechny námitky uplatněné v žalobě, ale v odůvodnění usnesení přezkoumatelným způsobem vysvětlit, z jakých důvodů byla žaloba odmítnuta a nemohla být tudíž meritorně projednána. Této povinnosti Městský soud v Praze beze zbytku dostál. K argumentu stěžovatele ustanovením § 41 horního zákona je třeba říci, že z tohoto ustanovení nevyplývá závěr o použití správního řádu pro postup žalovaného při vydávání předmětného potvrzení. Jestliže měl žalovaný ve věci vydat osvědčení, nevedl o něm správní řízení a tudíž nebylo nutné pro tento postup vylučovat použití správního řádu zvláštním ustanovením horního zákona, neboť, jak již bylo řečeno, správní řád se s výjimkou ustanovení o základních zásadách na jiný postup správního orgánu, než bylo rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech osob, nevztahoval.

Pokud městský soud dospěl k závěru, že žalovaný by musel vydat správní rozhodnutí v případě zamítnutí žádosti těžební organizace o vydání potvrzení, učinil tak nad rámec své povinnosti odůvodnit výrok usnesení, jímž byla žaloba odmítnuta, Nejvyšší správní soud tedy tento závěr nepřezkoumával. V obecné rovině lze souhlasit s městským soudem v tom ohledu, že i kdyby žalovaný měl ve všech případech povinnost vést o žádosti těžební organizace správní řízení, stěžovatel by nebyl jeho účastníkem, neboť jeho práva, povinnosti ani právem chráněné zájmy by v takovém řízení nemohly být dotčeny. Stěžovatel jako obec totiž nepatří mezi subjekty, které by v případě splnění zákonných podmínek byly povinny s žadatelem uzavřít kupní či nájemní smlouvu k požadovaným pozemkům státu.

Předmětná ustanovení zde sice používají velmi nešťastnou formulaci „správní úřad, právnická osoba nebo její organizační složka, která s pozemkem hospodaří nebo jej má ve správě“, mají však na mysli především stát samotný, tedy Českou republiku, jejímž jménem v soukromoprávních vztazích, tedy i při nakládání se státním majetkem, jedná vedoucí příslušné organizační složky státu (viz § 7 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích). Předmětné ustanovení se dále vztahuje na subjekty, kterou jsou sice z formálního hlediska samostatnými právnickými osobami, jsou však založeny či řízeny státem a nemají vlastní majetek, pouze spravují či hospodaří s majetkem státu, který jim byl svěřen, např. Pozemkový fond ČR, státní podniky nebo státní příspěvkové organizace. Citované ustanovení se však nemůže vztahovat na jiné právnické osoby, včetně územních samosprávných celků, byť by i užívaly požadované pozemky státu na základě nájemního vztahu. Nájemce totiž samozřejmě není oprávněn převést pozemek,

který je ve vlastnictví pronajímatele, v daném případě státu, na třetí osobu. To vyplývá již z tradiční zásady, že nikdo nemůže převést na jiného více práv, než sám má. Tato zásada je prolomena pouze za podmínek vymezených v ust. § 446 obchodního zákoníku, které se však vztahuje pouze na prodej věcí movitých, nikoli pozemků. Obdobně uzavření nájemní smlouvy přísluší pouze vlastníkovi, nikoli stávajícímu nájemci daného pozemku. Pokud by nájemce hodlal přenechat pronajatou věc k užívání další osobě, musel by s ní za souhlasu pronajímatele uzavřít smlouvu podnájemní, nikoli nájemní, právo na uzavření takové smlouvy však předmětná ustanovení těžební organizaci nezakládají.

Stěžovateli tedy nemohla z titulu nájemního vztahu k předmětným státním pozemkům vzniknout povinnost k uzavření kupní či nájemní smlouvy a nemohl být v této souvislosti na svých právech dotčen ani jiným způsobem. Je zřejmé, že stát jakožto vlastník předmětných pozemků by nebyl oprávněn pronajmout tyto pozemky těžební organizaci, dokud by trval nájemní vztah se stěžovatelem, a že by tudíž s těžební organizací musel uzavřít jedině smlouvu kupní. Těžební organizace by pak jako nabyvatel pozemků vstoupila ve smyslu ust. § 680 občanského zákoníku do práv a povinností pronajímatele, nájemní vztah se stěžovatelem by tedy trval i nadále, pokud by stěžovatel jakožto nájemce nevyužil svého práva z tohoto důvodu nájemní smlouvu vypovědět.

Zcela odmítnout je pak nutno argumentaci uplatněnou stěžovatelem v řízení před městským soudem, že totiž se stěžovatelem, tedy s obcí T. mělo být v daném případě vedeno správní řízení z důvodu dotčení práva této obce na rozvoj jejího území. Ústavní právo na samosprávu samozřejmě musí být každé obci zaručeno, není však samo o sobě důvodem účastenství obce ve správním řízení. Pokud by tomu tak bylo, musela by obec být účastníkem všech správních řízení, která by se týkala jejího území. Takový závěr by ovšem byl absurdní. Pokud nejsou v konkrétním správním řízení dotčena vlastnická či jiná práva obce, je obec účastníkem řízení pouze tam, kde jí zákon takové postavení výslovně přiznává (viz např. § 18 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě).

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, ty mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. listopadu 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu